

Arrest

nr. 217 730 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 waarbij een aanvraag om, met toepassing artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 14 februari 2013 gedateerd schrijven (dat op 20 februari 2013 werd ontvangen), een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 februari 2014 de beslissing om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 februari 2013 onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoekster op 10 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2013 werd ingediend door :

[J.H.] [...]

+ echtgenote :

[J.S.][...]

+ kinderen :

[S.] en [E.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen menen dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden indien zij terug dienen te keren naar hun land van herkomst. Er zou een mensonwaardige of vernederende behandeling of foltering dreigen. Ook artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 en ondertekend door België op 04.02.1985 zou worden geschonden. Betrokkenen stellen dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit. De ongemakken staan niet in verhouding tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen. Betrokkenen stellen dat er ook humanitaire redenen aanwezig zijn opdat ze de aanvraag niet via de gewone procedure kunnen indienen. In dit stadium van integratie zou het onwenselijk zijn hen terug te laten keren naar hun land van herkomst. Betrokkenen verwijzen naar de duur van hun verblijf en hun integratie in de Belgische maatschappij. Mijnheer en mevrouw verwijzen naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel, gelijkaardige situaties, gelijkaardige beslissingen vereisen. Mijnheer en mevrouw stellen dat ze een meerwaarde betekenen voor onze multiculturele maatschappij. Zij kunnen volgens hun verklaring onmiddellijk ingeschakeld worden in de Belgische economie. Mijnheer en mevrouw verwijzen naar de instructies inzake regularisatie van voormalige Staatssecretaris de heer M. Wathelet. Verzoekers beweren integraal te voldoen aan criterium 2.8A: langdurig verblijf met duurzame lokale verankering. Betrokkenen vragen ook kans te krijgen te voldoen aan het criterium 2.8B. Van zodra zij daartoe de kans krijgen willen zij onmiddellijk gaan werken. Mijnheer en mevrouw verwijzen naar het legaal verblijf van diverse naaste familieleden. Tenslotte zouden er volgens verzoekers geen contra-indicaties aanwezig zijn.

Betrokkenen tonen niet aan dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden zou worden. Een loutere bewering dat hen een mensonwaardige of vernederende behandeling of bestraffing en foltering zal worden opgelegd in het land van herkomst, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen dienen hun persoonlijke situatie concreet uiteen te zetten en minstens een begin van bewijs aanbrengen. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar het artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 en ondertekend door België op 04.02.1985. Een loutere verwijzing naar een artikel volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De procedure voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging is van toepassing voor alle staatsburgers van de Kosovaarse republiek. Een eventuele tijdelijke verwijdering berokkent geen schade toe aan betrokkenen noch aan hun kinderen [S.]

en [E.]. De kinderen hebben er geen belang bij dat zij samen met hun ouders illegaal op het Belgische grondgebied verblijven. Illegaal verblijf is bovendien een strafbaar feit. Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn en werkbereid zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie (het schoolgaan van de kinderen, kennis van een landstaal, arbeidscontract en mogelijke werkgever,...) kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980. Betrokkenen wisten dat hun verblijf enkel werd toegestaan in het kader van hun asielaanvragen. Betrokkenen dienden in totaal 7 asielaanvragen in. Betrokkenen wisten dat ze bij een negatieve beslissing België dienden te verlaten. De laatste asielaanvraag werd reeds afgesloten op 06.09.2011. Op 15.04.2008 betekenden betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen hadden sindsdien België moeten verlaten. Betrokkenen verblijven reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Dat mijnheer en mevrouw verwijzen naar gelijkaardige dossiers als de hunne en dat deze dossiers werden geregulariseerd is een loutere bewering die niet wordt gestaafd met een verwijzing naar deze dossiers. Elke aanvraag tot verblijfsregularisatie vereist een grondig onderzoek dat rekening houdt met de bijzondere kenmerken van het dossier van de aanvrager. Men kan dus niet eenvoudigweg stellen dat twee op het eerste zicht gelijkaardige aanvragen automatisch leiden tot hetzelfde resultaat. Dat mijnheer en mevrouw een meerwaarde zijn voor onze multiculturele samenleving is mogelijk, maar dat belet betrokkenen niet om de aanvraag via de Belgische ambassade te verrichten. Betrokkenen kunnen zich daarbij nog steeds laten bijstaan door hun advocaat. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich ook op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, meer bepaald de artikelen 2.8A en 2.8B. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkenen kunnen echter elementen van integratie en arbeidsmogelijkheden van potentiële werkgevers aanbrengen voor de Belgische ambassade om op basis daarvan een visum te verkrijgen. Dat er geen contra-indicaties zouden zijn, klopt niet met de werkelijkheid. Twee van hun kinderen worden beschermd door de Belgische autoriteiten. Mijnheer werd door de correctionele rechtbank van Dendermonde bovendien op 27.08.2007 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor valsheid in geschriften en aanmatiging van naam. Indien betrokkenen geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten riskeren betrokkenen een inreisverbod. Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 28 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 10 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw:

Naam, voornaam: [J.S.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

[S.] [...] en [E.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Hij stelt tevens dat het een herhaald bevel om het land te verlaten betreft.

3.2. De Raad benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormelde artikelen van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Het gegeven dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel is om het land te verlaten doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert, gespreid over vijf middelen die evenwel samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- *de aangehaalde elementen inzake integratie verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend*
- *art. 3 EVRM en art. 1 Verdrag New York is niet geschonden;*
- *een terugkeer schendt de belangen niet van de kinderen*
- *er ligt geen bewijs voor van enige onmogelijkheid tot terugkeer*
- *de opeenvolgende asielprocedures hebben niet overdreven lang geduurd*
- *de instructie 20089 werd vernietigd.*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft reeds verschillende jaren in België, heeft zich goed geïntegreerd, haar minderjarige kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de mogelijkheid tot tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot het rechtsgeldig indienen van een aanvraag tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Dat in dit verband dient verwezen te worden naar de bepalingen van de instructie van 2009, die weliswaar vernietigd is, doch waaromtrent is gesteld geworden door én de bevoegde staatssecretaris & minister & door de directeur van verweerster dat alle personen die voldoen aan de criteria, deze zeker nog zullen worden geregulariseerd.

Dat in dit verband dient opgemerkt te worden dat verzoekster sedert 2000 in België verblijft en niet aflatend geprobeerd heeft haar verblijf in orde te brengen.

Dat zij zodoende in vergelijking met andere personen die hier veel minder lang verblijven a fortiori moet in aanmerking kunnen komen voor regularisatie en het correct indienen van een aanvraag tot regularisatie in België.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoeksters aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt:

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.”.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoeren hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is. Dat nergens werd gemotiveerd inzake de etnische afkomst van verzoekster.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekster gedurende langere periode in afwachting waren van opeenvolgende beslissingen op het door haar ingediende asiel.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat er sprake is van een onredelijke duur van de procedures dit gezien de medische problematiek in hoofde van verzoekster en tevens de etnische afkomst van verzoekster.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekers in totaal 3 jaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Kosovo komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen ten aanzien van de Roma bevolking.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen van Roma-afkomst in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is sprake van een zeer verregaande integratie.*
- de kinderen genieten onderwijs in België en hebben ondertussen sedert jaren hun jeugd in België doorgebracht*
- de verzoekster is totaal verankerd*
- er is een ernstige medische problematiek in hoofd van verzoekster;*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekster ten eerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[ur]lijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekster geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

[...]

De bestreden beslissing BGV ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Het is duidelijk dat de motivering geenszins draagkrachtig kan zijn aangezien zij geenszins ingaat op de situatie van de Roma in hun geboorteland, waarbij zij ten eerste worden gediscrimineerd en zelfs buitengepest met allerlei maatregelen die het hen onmogelijk maken om nog op een[...] menswaardige manier daar te overleven.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de situatie in het geboorteland van verzoekster, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur temeer er een medische problematiek aan de orde is (art. 9 TER VW) in hoofde van verzoekster en tevens het langdurig verblijf en goede integratie (art. 9 BIS VW) van deze familie.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord zonder rekening te houden met de nieuwe elementen in het dossier en tevens de uitermate verstreckende gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoekster.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en art. 9 TER VW.

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Roma in hun geboorteland, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel.

Minstens is het zo dat deze situatie op heden in Kosovo voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar volop discriminaties van Roma vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand verzoekster en bovendien de jarenlange aanwezigheid en integratie in de Belgische samenleving zonder probleem.

[...]

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Kosovo er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekster louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat de situatie van de Roma in Kosovo ronduit dramatisch is, waaromtrent wordt gesteld als volgt:

Cfr. Amnesty International:

"Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Am[n]esty International. 'Roma hebben in Kosovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting.'"

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

"An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned."."

4.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht inzake de eerste bestreden beslissing, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Allereerst wijst verzoekster erop dat zij reeds verschillende jaren in België woont, dat haar minderjarige kinderen naar school gaan en dat zij goed geïntegreerd is. Zij toont, door deze gegevens aan te brengen, evenwel niet aan dat verweerder verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij met de in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde argumentatie geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft aangetoond. De Raad stelt vast dat de stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn, die mede het gevolg is van het feit dat verzoekster herhaalde malen een verzoek om internationale bescherming indiende, en haar integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard bovendien in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd miskend.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekster ook niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder heeft nagelaten afdoende rekening te houden met de door haar aangebrachte bewering dat haar verplichten om terug te keren naar haar land van herkomst een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag). Verweerder heeft immers geduid dat verzoekster naliel om enig bewijs aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van het Anti-Folterverdrag verboden behandelingen. De Raad benadrukt dat het aan te vreemdeling die een buitengewone omstandigheid inroept toekomt zijn beweringen met de vereiste stukken te onderbouwen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 februari 2013 enig bewijskrachtig stuk voegde om haar stelling te staven dat zij, onder meer omwille van haar etnische afkomst, in haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van schendingen van de mensenrechten. Verweerder heeft er ten overvloede op gewezen dat reeds zeven verzoeken om internationale bescherming werden behandeld. Er kan in voorliggende zaak, aangezien verscheidene verzoeken om internationale bescherming reeds werden afgewezen, ook niet worden aangenomen dat verzoeksters verklaringen zonder meer als correct of geloofwaardig dienden te worden beschouwd. De theoretische toelichting van verzoekster dat een gegeven dat niet wordt aanvaard of dat niet nuttig is bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wel nuttig kan zijn bij

het beoordelen van de vraag of een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voorhanden is, laat de Raad op zich niet toe te concluderen dat verweerder enig door verzoekster aangebracht argument of stuk niet deugdelijk onderzocht of beoordeelde.

Verweerder heeft tevens uiteengezet dat verzoekster niet nuttig kon verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) aangezien deze instructie door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd. Daar de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient geacht te worden nooit bestaan te hebben heeft verweerder terecht geduid dat hij de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon aanwenden.

De bewering van verzoekster dat een staatssecretaris, een minister en een directeur zouden hebben verzekerd dat verder toepassing zou worden gemaakt van wat is bepaald in de instructie van 19 juli 2009 doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op allerhande verklaringen die zouden zijn afgelegd.

Verzoekster lijkt met haar betoog omtrent haar medische situatie verder voorbij te gaan aan het gegeven dat haar aanvragen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd werden afgewezen en dat zij een eventuele gezondheidsproblematiek niet heeft aangevoerd als een buitengewone omstandigheid. Ook wat betreft verzoeksters bemerking dat haar kinderen in België naar school gaan kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster dit niet heeft ingeroepen om haar standpunt dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevindt te onderbouwen. Verweerder moet geen motieven voorzien omtrent argumenten die verzoekster zelf niet voldoende belangrijk achtte om in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aan te voeren ter staving van haar stelling dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevindt.

Verzoekster stelt dat indien bepaalde van de door haar aangevoerde elementen samen met andere elementen worden bekeken er redenen zijn om haar tot een verblijf te machtigen. Zij gaat met dit betoog voorbij aan het feit dat verweerder zich niet heeft uitgesproken omtrent de vraag of er redenen zijn om haar al dan niet tot een verblijf te machtigen, doch in de eerste bestreden beslissing slechts heeft aangegeven dat er geen aanvaardbare argumenten of feiten zijn die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de reguliere procedure kan indienen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, wordt niet aangetoond.

Verder moet nogmaals worden benadrukt dat alvorens de twee in casu bestreden beslissingen werden genomen verzoeksters herhaalde aanvragen tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus en haar aanvragen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd reeds waren afgewezen en dat er geen stukken voorlagen waaruit kon worden afgeleid dat de situatie in verzoeksters land van herkomst of verzoeksters medische situatie dusdanig gewijzigd waren dat een bijkomend onderzoek vereist was. Verzoekster toont door voor te houden dat de situatie in Kosovo niet verbeterd is en dat zij gezondheidsproblemen heeft niet aan dat er redenen waren om een aanvullend onderzoek te doen en dat de voorgaande vaststellingen niet volstonden. Zij toont dit ook niet aan door een citaat uit een verslag van Amnesty International in haar verzoekschrift op te nemen. De Raad merkt tevens op dat zelfs niet kan worden vastgesteld uit welk verslag het citaat precies komt en of dit verslag nog enige actualiteitswaarde heeft. Bovendien moet worden opgemerkt dat slechts tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten indien de aangevoerde problematiek voldoende zwaarwichtig is, hetgeen niet blijkt.

De Raad dient toe te lichten dat er enkel sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel of het discriminatieverbod indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekster maakt dit echter niet aannemelijk, zodat geen schending van het gelijkheidsbeginsel of het discriminatieverbod kan worden vastgesteld.

Uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verweerder de hogere belangen van verzoeksters kinderen in aanmerking heeft genomen en opmerkte dat twee dochters onder de bescherming van het

comité voor bijzondere jeugdzorg dienden te worden geplaatst. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de scheiding van deze kinderen – die daarenboven niet het gevolg is van de bestreden beslissingen – ingaat tegen het hoger belang van deze kinderen. Wat betreft de twee andere kinderen, die op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen minderjarig waren en nog bij verzoekster verbleven, oordeelde verweerder dat deze verzoekster konden vergezellen. Er blijkt in voorliggende zaak, waarin trouwens ook niet werd bewezen dat deze kinderen in Kosovo geen opleiding zouden kunnen volgen of onderwijs genieten, niet dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door het respecteren van de gezinseenheid te laten primeren en hij derhalve niet in het hoger belang van deze kinderen handelde.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad daarenboven op dat, daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van deze verdragsbepaling, gelet op het feit dat vordering niet mede namens haar kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat verzoekster weliswaar verwijst naar deze verdragsbepaling, doch nalaat om, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat deze bepaling werd geschonden. Verzoekster of de kinderen waarop de bestreden beslissingen betrekking hebben werden nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissingen op zich enig beschermenswaardig aspect van hun privéleven raken. De bestreden beslissingen hebben verder niet tot gevolg dat de gezinseenheid wordt verstoord. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet.

Artikel 13 van het EVRM – dat verzoekster ook geschonden acht – kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Nu geenszins wordt bewezen dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet ter discussie staat dat verzoekster niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat zij in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten kan ook geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat verweerder in voormelde situatie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet nemen.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de tweede bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Er kan bijgevolg ook niet worden besloten dat de materiële motiveringsplicht bij het nemen van de tweede bestreden beslissing werd miskend.

De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoonde dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Aangezien geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster

ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Op basis van verzoeksters beschouwingen kan ook geen schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Verzoekster toont met haar betoog geen schending aan van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod of van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK